

POLGÁR ANIKÓ

Orpheusz a lejtőn

Megyünk lejjebb és lejjebb,
kicsúszik lábunk alól az erdő.
Eurüdiké könnyed, lebegő,
szinte súlytalanok a gyerekek:
csak az én léptem nehéz.
Félelmetes, ahogy a babakocsi
meglódul a köveken,
ahogy elfut mellettünk két
póráz nélküli, nagytestű kutya,
s a gyermek a hajó alakú, tölgyfa mászóka
árbocát már mintegy repülés közben,
kétségbeesetten kapja el.
Megpróbálok elébük vágni,
tuszkolni felfelé mindhármukat,
tolni a folyton visszacsúszó babakocsit,
megragadni a szétfolyót,
s Eurüdiké apró kavicsokból kirakott képét
begyűjteni a kisvödörbe,
hogy fönt a kastélynál majd újra összerakjam.

Eurüdiké az aluljáróban

Észrevétlenül hull be ide a hó,
hiába keresem a tegnapi
latyakos talaj ismerős hajlatait.
Hónapokig tartott, mire megtanultam
a föld alól megközelíteni a dolgokat.
Mire eltaláltam, melyik irányba nyúl
a semmiben lebegő jobb és bal kezem.
Ha sikerül kitalálnom innen,
persze, mindig csak egy-egy pillanatra,

nem tudok még fellélegezni sem.
Igazi, mély tüdő kell ahhoz
és igazi, fönti levegő.
Fájdalom!
Hisz ez az én gyerekem,
én kötöttem erősen székekhez,
babakocsikhoz, önmagamhoz is,
s most egy idegen nő tapogatja húsos kezekkel
vaskos, duzzadó csecsemőcombjait.

Eurüdiké sebe

A hasán marta meg a kígyó,
hosszában harapta át a bőrt,
egészen lent,
a bikini vonalán.
Kezdetben görnyedezve járt,
alkarját rászorította,
mint csöpögő lefolyócsőre a frottír törölközőt.
A központot, a csúcsgorgalmat kerülte,
a fontoskodóan nyüzsgő árnyakat,
a racionális önérdékkövetés
ködként gomolygó maradványait.
Fehér volt Eurüdiké, áttetszően fehér:
hirtelen hagyta el a hús, a bőr, a vér,
mint a kutyák csaholása elől elrebbenő
megannyi kövér, de jó reflexú galamb.